

Üks õunamüa naesterahwas oli raskesti
haige ja ei tahtnud hea melega surra; agga
temma wa teinepool trööstiis teda ja ütles:
„Üksford peame jo feik surrema, sellepärrast
ärä kurwasta ennast, kui ta ka liggi on.“ —
„Lambapea!“ kārriistas naene, pead üles tõs-
tes, seep se umbest on, et meie üksford peame
surrema. Kui meie 10 ehk 12 forda sur-
reksime, siis ei holiis ma sest ühhest korrast
ühtegi!“

Kasta hakkab, teine lõppeb,

Annimene tundma õppeb,

Mõnda udist jure siis,

Kuidas olnud ilma wiis.
